

De dikke vrouw

Door: Herman Pieter de Boer

Boer Muiver had geen zin meer in die vetzak. Iedere avond als hij bij Janna in de bedstee klom, dacht hij: bah. Toen hij met haar voor het altaar stond, was ze een mooie meid. Welgevuld maar niet dik, een heerlijke blonde deerne. Maar bij het bruiloftsmaal begon ze al te schransen. Ze zat met borden vol taart, ham, soep en pasteitjes voor zich en schrokte alles door elkaar naar binnen. Een dansje met de bruidegom kon er nauwelijks van af. Tot diep in de nacht, toen de gasten al lang en breed vertrokken waren, bleef ze zich volproppen.

'Zullen we naar bed gaan?' vroeg Muiver, die zich verkneukeld had op de eerste huwelijksnacht.

'Nou al?' zei ze met volle mond. *'Hoor eens, Muiver, een mens trouwt maar één keer en feest is feest.'*

Ze schepte zich nog eens op. Muiver kroop eenzaam en treurig in de bedstee.

Elke morgen, voor dag en dauw, stond Janna pannenkoeken te bakken. Als Muiver in de keuken kwam, had ze er al zeven op, met dik boter en basterdsuiker. Daarna ging ze meteen koffiezetten. Terwijl Muiver op het land was, slurpte ze zo'n kop of tien, natuurlijk met peperkoek erbij. Om twaalf uur zette ze een reusachtige pan bo-nen met spek op tafel. Als Muiver de eerste lepel naar zijn mond bracht, was zij al drie lepels verder. Ze spoelde het weg met grote pullen zoet bier. Binnen een week zag je al dat ze zwaar werd. Na een maand moest Muiver haar met veel geduw en gezeul in de bedstee helpen, zo log was ze geworden. Het witte vlees puild overal tevoorschijn,

want ze knapte uit al haar kleren.

Ze naaide geen nieuwe, daar was geen tijd voor: de godganse dag stond ze te bakken, te braden, te stoven en te koken en zat ze te eten. Op een dag zei boer Muiver:

'Vrouw, kun je niet eens ophouden met dat gevreet?'

'Nee,' zei ze, als altijd met volle mond. Het vet drupte van haar kin. *'Het is mijn lust en mijn leven. Dat misgun je me toch niet?'*

Muiver ging mistroostig voor het huis zitten. Hij kon het niet meer aanzien, die zwelgende vrouw, die nu al twee stoelen nodig had om te zitten. In de bedstee lag Muiver naar adem happend tegen de achterwand geperst. De rest lag vol met Janna. Dat ging een half jaar zo door. Toen rukte Muiver de vork uit de mesthoop en ging de keuken in. Hij kon er nog maar net bij.

'Janna,' zei hij, *'ik wou een vrouw, maar ik ben met een beest getrouwd. Je gaat eruit.'*

Janna at rustig door. Een bruine mik met een half pond reuzel ertussen.

'Versta je me niet?' Hij prikte haar met de vork. Ze merkte er niets van, zo vet was ze. Toen sloeg hij Janna met de mestvork op haar kop. *'Er uit, vet varken!'*

Dat voelde ze. Hij bleef haar slaan tot ze naar de deur waggelde. Ze kon er niet meer door.

'Wel hier en gunder!' schreeuwde Muiver. Hij greep de moker en rammelde vloekend de hele keukenmuur aan puin.

'En nou vort!' Hij ranselde haar over het erf.

Flug ging ze niet, want ze moest wel vijfhonderd pond meeslepen. Intussen at ze nog steeds, in de ene hand een dikke paling. in de andere een homp geitenkaas. Eindelijk had hij

haar het erf af. Janna was zo uitgeput dat ze pardoes in de greppel rolde. Ze kon er niet meer uit komen, lag met haar bolle benen in de lucht en krijste de hele buurt bij elkaar. Boer Muiver liet haar liggen waar ze lag en de burens gaven hem groot gelijk.